

Al voltant del 53è Concurs Maria Canals Conversa amb Carlos Cebro

Enmig de tanta fanfara política i social, els mitjans informatius cada cop més redueixen l'àmbit d'interès cap a la meravellosa actuació de tal o tal altre personatge polític o a l'èxit d'aquest o aquell esportista, tot deixant de banda altres àmbits que enriqueixen molt més una cultura, fent-la més perdurable i consistent, com és el cas de la música culta, amb una tradició en vies de desarrelament.

per M.C.P.

Després de la rotunda consecució del primer premi del Concurs Internacional Maria Canals pel jove pianista català José Enrique Bagaria, en Carlos Cebro, l'actual president del jurat del Concurs, va recollir un titular molt oportunista d'un diari amb molt de tiratge que amb el nom de "Tripartit" feia aparèixer tres joves realitats del món de l'esport espanyol. Amb un cert aire d'indignació, emfatitzat per l'efusivitat del seu caràcter llatí, Carlos Cebro lamentava que només als joves que excel·lien en l'àmbit esportiu se'ls atorgués el mèrit d'obtenir un titular com aquest. I sense treure mèrit al sacrifici que sens dubte comporta la carrera professional esportiva, sí és cert que resulta desoladora la ignorància evident que els mitjans de comunicació adopten progressivament cap a tot allò que tingui a veure amb la cultura de tradició, amb història.

En Carlos Cebro porta ja molts anys vinculat a aquest concurs, un dels que pot vantar-se amb més fermesa de gaudir d'una gran categoria i veterania.enguany es celebra la seva edició número 53, una xifra que no fa més que refermar una opinió compartida per la gran majoria de concursos internacionals de música federats: "A la Federació de Concursos Internacionals consideren el Concurs Maria Canals com un dels més prestigiosos, un fet que només s'aconsegueix gràcies a l'esforç per mantenir un rigor als criteris, un nivell i una exigència. Hi ha accèssits a premis al nostre concurs que en d'altres serien primers premis." Carlos Cebro ho corrobora afegint: "Quan jo era petit i estudiava a Montevideo, ja sentia parlar del Concurs Maria Canals!"

El Concurs Maria Canals centra l'atenció durant gran part de la nostra conversa, fet que permet intercanviar opinions sobre les qüestions més importants que envolten el complex món dels concursos musicals: "Avui dia els concursos són imprescindibles, tenen un paper fonamental en l'inici d'una carrera professional. La competència és tant més gran que anys enrere, que l'única manera de fer carrera és presentar-te a concursos o aconseguir tenir un gran mecenes." L'any passat i per pri-

EVA GUILLET

CARLOS CEBRO TAMBÉ ÉS EL DIRECTOR ARTÍSTIC DEL CONCURS

és rotund: "No existeix el «tot s'hi val» en les interpretacions. El que sí que hi ha són modes i, com a tals, són passatgeres. Mai no s'ha d'oblidar que el més important és allò que va escriure el compositor. Després ja ve el com s'ha de transmetre, allà és on entra l'actuació musical que va des del cor fins al cervell i d'allà als braços, les mans i els dits. No hi ha pianos dolents, hi ha pianistes dolents. El piano no és només un conjunt de teclès perdudes. El mode com un pressiona cada tecla és el que marca la diferència."

Carlos Cebro té una trajectòria artística avalada pels seus estudis musicals a París -entre altres professors amb un deixeble de Ravel- una important carrera com a solista i acompanyant de cantants i un vessant pedagògic molt rellevant, ja sigui en classes individuals o en *masterclasses*, a més de l'activitat de jurat en diversos concursos, entre els quals el Maria Canals. Després una gran sensatesa en les seves expressions, amb un coneixement de causa propi de l'observador atent i humil que sap analitzar les percepcions d'una manera lògica. Per això no sorprèn sentir de la seva veu sentències com aquesta: "És una llàstima el tracte secundari que es dona cada vegada més a la cultura, i en concret a la música, en les institucions, fins i tots en algunes del sector musical. Un exemple són els teatres, en els quals preval la posada en escena per sobre dels cantants. La gent va a l'òpera a escoltar els cantants, no a veure un espectacle que no hi té res a veure. A la llarga, això no fa sinó portar a la ignorància i la manca d'interès." Amb una nova edició del Concurs Maria Canals per endavant, quedem-nos amb unes paraules que poden servir tant als músics que es presentin al concurs com a qualsevol persona que s'ho vulgui recordar dia a dia: "La saviesa popular existeix per algun motiu. Jo crec que hi ha diversos camins a la vida, només es tracta d'escollir però també de deixar-se emportar per la intuïció i sobretot: treballar i treballar."

mer cop després de molts anys, un català es va imposar per sobre de la cada vegada més gran aflluència i excel·lència dels músics d'origen oriental i rus. Amb referència als primers, Cebro té molt clar quin és el secret del seu èxit: "Els orientals tenen una gran disciplina, imposada per la seva educació, la seva cultura. Allà les mares dediquen íntegrament els dos primers anys a estar amb els fills per estimular al màxim les seves capacitats d'aprenentatge, dos anys que són crucials en la vida de qualsevol infant. Per aquest motiu i per la proporció demogràfica de xinesos, japonesos i coreans que hi ha repartits per tot el món, se'n veuen tants en els concursos. Són tècnicament fantàstics per la disciplina que tenen marcada des de la infància, però no és cert que no sàpiguen transmetre, molts sí que ho fan. El problema radica en la barrera cultural, perquè la seva forma de comunicar és diferent a l'europea. Tot i això, hi ha molts orientals que estudien a Europa. Diuen que si tornessin tots els japonesos que hi ha repartits pel món al seu país, s'enfonsaria l'illa!"

Respecte de la sempre espinosa qüestió de la interpretació, en Carlos Cebro